

kræves Erstatning for Ødelæggelsen af disse Planter, skønt der i de sidste Tilfælde ikke er Tale om et almindeligt Forbud, men om en konkret Interessekonflikt.

Fremdeles kan nævnes § 9 i Lov Nr. 105 af 14. April 1893 om smitsomme Sygdomme hos Husdyr, ifølge hvilken Bestemmelse Ejeren ikke faar Erstatning, naar hans Hunde eller Katte bliver dræbt under de i Forbudet omdelte Omstændigheder (i Modsætning til denne Bestemmelse i § 9 om Hunde og Katte giver Lovens øvrige Bestemmelser Erstatning for andre, mere nyttige eller nødvendige Husdyr). — Ifølge Lov Nr. 67 af 1. April 1914 om Bekæmpelse af Bipest kan endvidere Tilintetgørelse af Bier og Biboliger m. m. fordres iværksat, naar Helbredelse maa anses for udelukket, eller naar Fjernelse af tilstedeværende Smitstof skønnes at være uigennemførlig eller at ville frembyde uforholdsmæssig Vanskelighed, uden at der i noget af disse Tilfælde tilkommer Ejeren Erstatning (§ 3 Litra f.). Ligeledes kan, naar der findes Bipest paa Egnen, Biboliger, der findes i Bygninger, hule Træer eller lignende Steder, selv om de ikke er angrebne, tilintetgøres, i hvilket Tilfælde Ejeren vel faar Erstatning for den derved forvoldte direkte Skade paa Bygninger, Træer eller lign., men ikke for selve Biboligerne.

Efter det anførte ser jeg ikke rettere, end at det foreliggende Lovforslag, for saa vidt det gaar ud paa at nægte de paagældende Grundejere Erstatning for det Tab, som de maatte lide ved gennem Raagekoloniernes Ødelæggelse at miste en Indtægtskilde, ikke er i Strid med Grundlovens § 82, men maa siges at harmonere godt med den allerede gældende Lovgivning paa tilsvarende Omraader. Til Støtte for dette Resultat kan endnu anføres Reglerne i Jagtloven af 8. Maj 1894 § 6, ifølge hvilken Bestemmelse det er tilladt enhver, uanset at han ikke er jagtberettiget, indenfor Grænserne af de ham enten tilhørende eller til Brug overladte Jorder at dræbe Raager og ødelægge deres Yngel, Æg og Reder. Om nogen Ejendomsret i egentlig Forstand med Hensyn til Raagekolonien kan der herefter ikke være Tale. Saa længe Raagerne lever i Frihed, tilhører de ingen, og de er tilmed ifølge den anførte Bestemmelse undtagne fra de almindelige Regler om Jagtretten. Den Fordel, som Besidderen af den Ejendom, hvor Raagekolonien findes, har i Sammenligning med andre Jordbrugere, er altsaa ikke Udslag af nogen Ret over Raagekolonien, men kun en faktisk Følge af Besidderens Ret til at holde fremmede borte fra sin Ejendom, og han kan derfor saa meget mindre forlange Erstatning, fordi det offentlige af Hensyn til Naboerne ser sig nødsaget til at ødelægge Kolonien.

Medens jeg saaledes mener, at Ejeren af den Ejendom, hvor Raagekolonien findes, ikke kan forlange Erstatning for selve Tabet af Raagekolonien, maa jeg anse det for noget mere tvivlsomt, om de paagældende Grundejere ikke maa have Krav paa Erstatning for den direkte Skade paa Træer og Marker, som forvoldes under Ødelæggelsen af Raagekolonien. I hvert Fald vilde en Bestemmelse om, at der tilkommer Ejeren en saadan Erstatning, være godt stemmende med de Grundsætninger, der er kommet til Udtryk i Lovgivningen angaaende beslægtede Forhold. Saaledes bestemmer den ovenfor omtalte Lov om Bekæmpelse af Bipest af 1. April 1914 § 3 Litra e., at Biboliger, der findes i Bygninger, hule Træer eller lignende Steder, uden videre kan tilintetgøres, dog at der tilkommer Ejeren Erstatning „for den Skade, der derved forvoldes paa de paagældende Bygninger eller Træer“. Endvidere kan nævnes Lov Nr. 61 af 7. April 1899 om Foranstaltninger mod Oldenborrer, der i § 2, sidste Stykke, bestemmer, at der tilkommer Ejeren eller Brugeren Erstatning for den ham ved Indsamlingen af Oldenborrer paaførte Skade.

Allerærbødigst

Vagn Aagesen.